

Šestý krok cesty: Pašije o Kristově utrpení (Jan 18,1–19,42)

Sobota Svatého týdne – Bílá sobota

7. Návrat do zahrady (Jan 19,32–42)

Na pozadí takovéto atmosféry můžeme nyní číst poslední část úryvku o utrpení a smrti Kristově. Tušíme, že zahrada, o které nyní bude řeč, je v pohledu evangelisty zahrada Eden, kde usnul Adam. Zde během jeho snu, který, jak jsme viděli, symbolizoval smrt, se zrodila církev. Církev je pak přivedena jako nevěsta ke svému ženichovi, má se s ním opět setkat. Zahrada Eden odkazuje pak na zahradu Písňe písni. Jedna i druhá zahrada nacházejí svůj plný smysl v zahradě, kde spočinulo Kristovo tělo v očekávání veliké noci vzkříšení. Můžeme nyní číst celý tento úryvek

LECTIO

Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, ale ze strachu před Židy jen tajným, požádal potom Piláta, aby směl sejmut Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. Přišel tedy a sňal jeho tělo.

Dostavil se tam i Nikodém, ten, který k němu přišel jednou v noci, a měl s sebou směs myrhy a aloe, asi sto liber: Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho s těmi vonnými věcmi do pruhů plátna, jak mají Židé ve zvyku pohřbívat. Na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nová hrobka, kde nebyl ještě nikdo pochován. Tam tedy položili Ježíše, protože u Židů byl den příprav a hrobka byla blízko. (Jan 19, 38–42)

MEDITATIO

Otevřeme nyní bránu k východu nového sobotního jitra, nového sabatu, nového stvoření.

ORATIO

Všemohoucí, věčný Bože, tys nám poslal svého Syna: stal se člověkem, ponížil se a byl poslušný až k smrti kříže; dej, ať také my za všech okolností konáme tvou vůli, abychom tvého Syna následovali a měli účast na jeho vzkříšení. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

Chceš poznat moc Kristovy krve? Pak se vraťme k jejímu předobrazu, k dávným příběhům, jak se odehrály v Egyptě.

Zabijte, říká Mojžíš, beránka, na němž není vady, a jeho krví pomažte dveře. Co to znamená? Že krev zvířete je schopna spasit rozumného člověka? Zajisté, říká, ale nikoli proto, že je to krev, nýbrž proto, že je předobrazem krve Páně. Jestliže Dábel nyní uvidí nikoli krev předobrazu rozetřenou po dveřích, nýbrž krev pravdy nanesenou ústy věrných na dveře Chrámu, v němž spočívá Kristus, což se tím spíše nestáhne zpět?

Chceš poznat moc této krve i z jiné strany? Pohleď, odkud zpočátku vytékala a z jakého pramene vytryskla: z výšin kříže, z boku Páně. Jak je psáno, když Kristus zemřel a byl ještě na kříži, přistoupil voják, probodl kopím bok a nato vytekla voda a krev. První byla symbolem křtu, druhá svatých tajemství (eucharistie). Onen voják tedy probodl bok, prorazil stěnu svatého Chrámu a já jsem našel poklad a získal bohatství. Tak tomu bylo i s Beránkem: Židé ho zabili a mně ta oběť přinesla spásu.

Z boku vytekla voda a krev. Toto tajemství nesmíš, můj milý, přejít jen tak beze všeho. Mám ještě dále co mluvit o tajemstvích: řekl jsem, že ona krev a voda jsou symboly křtu a svatých tajemství. Z nich obou se zrodila církev v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem Svatým,

to jest skrze křest a svatá tajemství. A symboly křtu a svatých tajemství vycházejí z boku. Ze svého boku tedy Kristus vytvořil církev, jako vytvořil z Adamova boku Evu.

Proto i Mojžíš, když hovoří o prvním člověku, říká: Kost z mých kostí a tělo z mého těla; tím nám naznačuje bok Páně. Vždyť jako vzal kdysi Bůh z boku a vytvořil ženu, tak nám dal krev a vodu ze svého boku a vytvořil církev. A jako tenkrát vzal z boku, když Adam spal a nevěděl o sobě, obdobně i nyní dal krev a vodu až po své smrti.

Viděli jste, jakým způsobem se Kristus zasnoubil se svou nevěstou? Viděli jste, jakým pokrmem nás všechny živí? Tým pokrm nás utváří i živí. A jako krmí žena toho, koho porodila, vlastní krví a mlékem, tak i Kristus neustále živí svou krví ty, jimž dal život. (Z katechezí svatého Jana Zlatoústého, biskupa, in *SCh* 50, s. 158–162; lat. s. 174–177).